

PREDGOVOR

Fran Mikuličić, svećenik, rodio se u Krasici, 2. ožujka 1851., u mnogobrojnoj i relativno imućnoj obitelji Stjepana Mikuličića i Ivanice r. Grgurić.

Pučku je školu, najvjerojatnije završio u Bakru (Krasica u njegovo vrijeme još nije imala ni crkve ni groblja ni škole!), a gimnaziju i sjemenište završio je u Senju. Bio je izrazito privržen svome narodu i svome rodnom mjestu.

Umro je u četrdeset i prvoj godini života 19. veljače 1892. u Bakru, kod svoje sestre Antonije Antić. U Bakru je i pokopan. Na nadgrobnom kamenu je upisano: Svećenik Boga i naroda.

Pored svećeničkih dužnosti, Mikuličić je učio jezike, bio je zapravo poliglot, i intenzivno sakupljao narodne pripovijetke i pjesme. Godine 1876. preduhitrio je poziv Matice hrvatske iz 1877. i objavio o svome trošku u Kraljevici, *Narodne pripovietke i pjesme iz Hrvatskoga primorja*.¹

Mikuličić 1884. šalje Matici hrvatskoj svoju rukopisnu zbirku usmenih pjesama pod naslovom »77 pjesama junačkih i ženskih iz Hrvatskoga primorja (Bakar, Novi Vinodolski i Krasica)«.

Zbirka je tvrdo uvezana, format zbirke je velik (21 x 34 cm), a pjesme su sitnim urednim rukopisom ispisane na lijevoj strani lista. Rukopis nosi signaturu MH 10.

Ni jedna od tih pjesama nije objavljena u Mikuličićevoj knjizi iz 1876.

U ovom Matičinom izdanju Mikuličićeve zbirke nastojali smo kao što je i zahtjev ove edicije, prirediti rukopisnu zbirku u cijelosti i obogatiti je raznim dodacima.

---

¹ Drugo, dopunjeno izdanje te knjige izašlo je 1993. u Rijeci. U njoj se nalazi i opširnija biografija Frana Mikuličića, kao i popis zbirki, antologija i drugih knjiga u kojima se nalaze pripovijetke i pjesme koje je Mikuličić sakupio (i iz objavljene knjige i iz rukopisne zbirke).

Upis zbirke pjesama kolacionirala je s originalnim Mikuličićevim rukopisom Vera Šoić–Katalinić.

Pored zbirke pjesama u cijelosti, donosimo rječnik manje poznatih riječi i kazalo osobnih imena koja se navode u pjesmama, koje je sačinila također Vera Šoić–Katalinić, zatim slijedi popis pjesama prema prvom stihu, Mikuličićeva rasprava o čakavskom akcentu objavljena u »Viencu« 1883., zatim studija, bolje rečeno esej o pjesmama ove Mikuličićeve zbirke pod naslovom *Izvir voda*, već spomenute suradnice Vere Šoić–Katalinić Krasićanke, čakavske pjesnikinje i profesorice književnosti u Rijeci koja je uz grupu entuzijasta objavila 1993. spomenuto drugo izdanje Mikuličićevih pripovijedaka i dijela pjesama.

Na kraju donosimo i (nepotpisani) nekrolog Franu Mikuličiću koji je također bio objavljen u »Viencu« 1892.

Objavljivanje zbirke nadopunit će i Mikuličićevu građu, ali prije svega usmenoknjiževnu građu Hrvatskoga primorja. Mikuličićevi zapisi izuzetno su vrijedni, pjesme su iznesene u arhaičnom obliku, više su čakavske, u velikoj većini bolje, sažetije i bitnije opisuju događaje ili neposrednije iznose osjećaj, primjerice, Mažuranićevih zapisa ili nekih drugih s tog područja.

Tanja Perić–Polonijo